

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. K.**,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 182 00
Praha 8, Černého 517/13

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**,
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2017 č. j. MSK 111296/2017, ve věci
správního deliktu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 31.10.2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23.2.2017 č. j. SMO/073260/17/DSČ/Růž ve věci správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a

rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce namítal, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovalo, byla zrušena. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce. Žalovaný měl proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. V době rozhodování správního orgánu I. stupně skutku existoval „správní delikt provozovatele vozidla“. Ten však s novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb., přestal existovat. Nahrazen byl „přestupkem provozovatele vozidla“. Žalobce uvedl, že zastává názor, že je možné jej za identické jednání postihnout přestupkem provozovatele vozidla, přičemž tato skutková podstata je pro něho výhodnější, neboť zatímco odpovědnost za spáchaný správní delikt provozovatele zaniká po 4 letech, odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po 3 letech. Rozhodnutí je nezákonné, byl-li potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.

2. Žalobce dále uvedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu), fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona, bylo v období od 1.7.2017 do 13.7.2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13.7.2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost.
3. Žalobce dále namítal, že v článku CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., je uvedeno, že zákon nabývá účinnosti dnem 1.7.2017, ovšem takovéto určení účinnosti právního předpisu je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Z uvedeného lze dle žalobce dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy patnáctým dnem od vyhlášení zákona, tedy 13.7.2017. Zákon č. 183/2017 Sb. nemohl nabýt účinnosti ke dni 1.7.2017. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval, z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní či horní hranici zákonného rozpětí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu pokutu. Správní orgán při rozhodování o sankci zohlednil pouze § 125f odst. 3 silničního zákona. Ustanovení zákona, na které správní orgán odkázal, stanoví dvě omezení. Prvým z omezení je, že pokuta nepřesáhne 10.000 Kč. Druhým omezením pak je, že nesmí být vyšší, než pokuta, kterou by dostal za obdobné porušení právní povinnosti řidič v přestupkovém řízení.
4. Žalobce také namítal, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Žalobce uvedl, že v jeho případě byly dány podmínky pro mimořádné snížení pokuty, správní orgán byl povinen uvést ve výroku právní ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích ve

vztahu k rozhodování o sankci a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. Správní orgán ovšem rozhodoval tak, jakoby ust. § 44 nového zákona o přestupcích vůbec neexistovalo.

5. Žalobce žalovanému dále vytkl, že ve výroku rozhodnutí správní orgán neuvedl, jaká konkrétní právní ustanovení byla porušena. Ve výroku rozhodnutí zcela absentuje jakýkoli odkaz na ustanovení zákona, jehož porušením došlo k porušení § 10 odst. 3 silničního zákona. Výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný také proto, že v něm absentuje odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky protiprávního jednání žalobce vykazovalo. Bylo nutné, aby ve výroku rozhodnutí bylo konkretizováno, jaké konkrétní právní ustanovení porušil řidič vozidla a znaky, jakého přestupku takové porušení pravidel na pozemních komunikacích vykazovalo. Ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání. K tomu, aby bylo jednání řidiče přičitatelné provozovateli, je nutné, aby vykazovalo znaky přestupku dle silničního zákona.
6. V závěru žaloby žalobce polemizuje o zákonnosti případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce o neexistenci správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že podle zákona o odpovědnosti za přestupky se na správní delikt provozovatele vozidla hledí jako na přestupek dle tohoto zákona, avšak odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku. Terminologicky se tedy skutečně jedná o přestupek provozovatele vozidla, avšak tato skutečnost nemá žádný vliv na odpovědnost žalobce. V přechodných ustanoveních zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že se zahájena řízení o tehdejších správních deliktu provozovatele vozidla, která do nabytí účinnosti tohoto zákona nebyla pravomocně ukončena, dokončí dle dosavadní právní úpravy (původní přestupkový zákon). Žalované rozhodnutí nabylo právní moci 4.9.2017, tj. po nabytí účinnosti nové právní úpravy, avšak zahájeno bylo za účinnost úpravy staré. V souladu s přechodným ustanovením tak bylo dokončeno podle tehdejších zákonů.
9. K námitce ohledně zavinění žalovaný uvedl, že řízení bylo zahájeno před účinností nové právní úpravy a dle přechodných ustanovení v zákoně o odpovědnosti za přestupky dokončeno podle tehdejší právní úpravy. Zákon o odpovědnosti za přestupky nemohl být na danou věc aplikován. V případě správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu není podmínkou zavinění. Účinnost nové právní úpravy zákona o odpovědnosti byla stanovena na 1.7.2017 a o takto stanovené účinnosti zákona nemá žalovaný žádné pochybnosti.
10. Žalovaný dále uvedl, že předmětem řízení je správní delikt provozovatele vozidla (přestupek provozovatele vozidla) a tomuto odpovídá také výrok rozhodnutí. Uloženou sankci považuje žalovaný za přezkoumatelnou a uloženou zcela v souladu se zákonem. K účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupek žalovaný odkázal na

předchozí argumentaci. Sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní hranici zákonného rozmezí.

11. K tvrzené absenci uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno a absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí odpovídá zákonným požadavkům. Připomenul, že předmětem řízení je správní delikt (přestupek) provozovatele vozidla, nikoliv přestupek neznámého řidiče, čemuž odpovídá také výrok žalovaného rozhodnutí. Tato ustanovení obsahuje odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je zcela dostačující. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by odkaz absentoval i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť odkazy na zákonná ustanovení správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl. Ve výroku rozhodnutí je dostatečně popsáno jednání mající znaky přestupku a skutek je jednoznačně identifikován. V závěru žalovaný připomenul, že žalobce mohl všechny námitky uplatnit v řízení před správními orgány, což neučinil.
12. Se souhlasem účastníků řízení soud rozhodl o věci samé v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.r.s. bez nařízení jednání.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Krajský soud předně konstatuje, že žaloba ze dne 31.10.2017 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 18.10.2017.
15. Ze správních spisů byly zjištěny následující skutečnosti. Z oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla a úředního záznamu strážníka Městské policie v Ostravě vyplývá, že dne 19.2.2015 v době nejméně o 11.35 do 11.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Mercedes, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nerespektoval v Ostravě na ulici Reální 2 dopravní značení „IP 25a“ – Zóna s dopravním omezením „Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačené parkoviště. Tímto jednáním se řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož porušil ust. § 4 písm. c) téhož zákona v návaznosti na ust. § 12 odst. 1 písm. gg) vyhl. č. 30/2001 Sb. Součástí spisu je rovněž fotodokumentace přestupkového jednání.
16. Magistrát města Ostravy ze záznamu v centrálním registru vozidel zjistil, že provozovatelem motorového vozidla Mercedes, RZ X je od 29.11.2012 do 11.5.2016 fyzická osoba podnikající M. K., IČO X. Správní orgán dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval provozovatele vozidla k úhradě určené částky ve lhůtě 15

dnů od doručení výzvy. výzva byla doručena do vlastních rukou adresáta 7.6.2015. Určená částka nebyla ve lhůtě zaplacená a rovněž správnímu orgánu nebyly provozovatelem sděleny údaje potřebné k zahájení řízení vůči určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do 60 dnů od 18.3.2015, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, byl uvedený přestupek podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložen.

17. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně se dále podává, že dne 28.12.2015 správní orgán vydal příkaz, který byl na podkladě podnětu k přezkumnému řízení zrušen a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně. Poté správní orgán doplnil spis o další podklady k dopravnímu značení a místu parkování vozidla a nařídil ústní jednání na 7.2.2017, k němuž rovněž předvolal svědka – strážníka městské policie pana R. M.. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno zmocněnci žalobce 12.1.2017. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti zástupce žalobce, jelikož se k nařízenému správnímu řízení bez náležité omluvy nebo uvedení jiného důležitého důvodu nedostavil. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 23.2.2017 rozhodnutí č. j. SMO/073260/17/DSC/Růž, jímž žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložil pokutu podle § 125f odst. 3 téhož zákona ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Mercedes, RZ X v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 19.2.2015 v době nejméně o 11.35 do 11.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič tímto motorovým vozidlem tovární značky Mercedes, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nerespektoval v Ostravě na ulici Reální 2 dopravní značení „IP 25a“ – Zóna s dopravním omezením „Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačené parkoviště.
18. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně plyne, že žalobce žádné námitky v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně nevznese a žádná zjištění správního orgánu nevyvracel ani v odvolání, které podal blanketní formou a přes výzvu správního orgánu je nedoplnil.
19. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 30.6.2017, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

20. Krajský soud předně konstatuje, že skutková podstata podle výše citovaného § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Správní delikt (nyní přestupek) byl spáchán 19.2.2015. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti 1.7.2017 plyne, že odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku, v projednávané věci dle z. č. 361/2000 Sb., ve znění do 30.6.2017, a tedy jako správní delikt provozovatele vozidla. V přechodných ustanoveních zákona č. 250/2016 Sb., je rovněž uvedeno, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb. a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 23.2.2017, tedy v době, kdy zákon č. 250/2016 Sb. ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. V době rozhodování žalovaného již byl účinný zákon č. 250/2016 Sb. a současně tak byl novelizován zákon o silničním provozu. Podstatné je, že žalobce možné užití později účinného zákona v průběhu správního řízení nenamítal a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních v souzené věci ustanovení zákona, a ani zákon č. 250/2016 Sb. žalobci z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu nepřináší. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že námitky žalobce ohledně zavinění za situace, kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, a námitka, že rozhodnutí, jímž byl uznán vinným za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je nezákonné, neboť skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“, již v době rozhodování žalovaného neexistovala, nejsou důvodné. Účinnost zákona č. 183/2017 Sb. byla stanovena v souladu s § 3 odst. 3, věty druhé z. č. 309/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. S výjimkou dvou specifikovaných částí totiž zákon, jehož platnost nastala dne 28.6.2017, nabyl účinnosti 1.7.2017.
21. Krajský soud shledává nedůvodnými i námitky žalobce ohledně tvrzených vad výroku. Skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění k datu 19.2.2015, nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně odpovídá dikci ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní právní ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil. Z výroku plyne, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a výrok obsahuje rovněž konkrétní právní ustanovení, na základě něhož mu byla uložena sankce. Ve výrokové části je rovněž uvedena lhůta ke splnění ukládané povinnosti a také údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Skutek je ve výroku rozhodnutí správního orgánu vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně

dovodit, jaké ustanovení zákona žalobce porušil - § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve výroku je dále skutek dále popsán tak, že „Hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 19.2.2015 v době nejméně o 11.35 do 11.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič tímto motorovým vozidlem tovární značky Mercedes, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nerespektoval v Ostravě na ulici Reální 2 dopravní značení „IP 25a“ – Zóna s dopravním omezením „Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačené parkoviště. Takto popsané jednání nepochybně vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 4 písm. c) téhož zákona v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. gg) vyhl. č. 30/2001 Sb., což správní orgán I. stupně uvedl v odůvodnění rozhodnutí. Přestože ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nebylo ve výroku uvedeno, nejedná se o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost správního rozhodnutí, neboť skutek je vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně z něho dovodit, jaké ustanovení zákona žalobce porušil.

22. Ve shodě s žalovaným také soud považuje výrok o sankci zcela v souladu se zákonem. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce zabývaly hledisky danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, přičemž sankce 1.500 Kč byla stanovena na samé spodní hranici zákonného rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že kterým hlediskům přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou uvedeny na straně 4 a žalovaný je doplnil na straně 5 napadeného rozhodnutí. Dovolával-li se žalobce splnění podmínek pro mimořádné snížení výměry pokuty odkazem na ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb. (účinného od 1.7.2017), o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, a ani v žalobě netvrdí, žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod. Výtky žalobce vůči správním orgánům, že ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezohlednily, je proto liché.
23. K namítané protiústavnosti postihu provozovatele vozidla soud uvádí, že podstatným je skutečnost, že žalobce byl provozovatelem označeného vozidla, přičemž vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní a záleží toliko na provozovateli vozidla, za jakých podmínek, či zda vůbec přenechá automobil k užívání jiné osobě. Je v zájmu provozovatele vozidla, aby při vědomí o povinnostech, které pro něho vyplývají ze zákonné úpravy, zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu a eliminoval tak negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout při užívání jeho vozidla. Souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 6 As 73/2016-40.
24. Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, protože byla v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28.02.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně